

בסוף שנת הלימודים השנייה לרפואה סינית בתנועה, הנקראת: צ'י קונג שבמכללה האקדמית ווינגייט, מתבקש כל מי שהצליח מקרב בוגרי שנה ב', לפלס לעצמו זמן ואומץ להעמיק בחומרי גוף ונפש, בשילוב עקרונות ורזי חילופי העונות, לקחת על עצמו את המשימה האחרונה והנועזת: העברת סדנא של יומיים בטבע. בה בוגרי שנה ב, מלמדים את בוגרי שנה א'.

הסדנה נערכה בשבוע שעבר בנוף המקסים בישוב נווה שלום לא רחוק ממנזר השתקנים בטרון. החלוץ הגיע כבר ביום חמישי, לו נתנה הזכות לשיר עם המורה שירים המפיקים מגרוננו צלילים עיליים, באולם הדומייה שהוא חדר עגול השקוע במרכז היער.

היו יומיים מיוחדים, היינו יחידה אחת, פתאום ראיתי את חברי לכיתה באור חדש, תקתקנו זמנים, היינו צוות לעניין, וגולת הכותרת הייתה קבלת השבת, אני והמורה הבאנו כלי נגינה, אך לא היה טעם, הקדושה והשירים חצבו כמים בסלע הלב.

לכל תלמיד ניתנה הזדמנות להפגין את ידיעותיו בתרגילים וסדרות שתלמידי שנה א' לא הכירו, תרגילים שהם ברמת קושי גבוהה משהם מכירים .

כל התלמידים נדרשו להשתתף בניהול הסדנה, בהנחית מדיטציות, בטיפולי חידוש הנעורים, בריקודי דשא, בטקסי תה מסורתיים באירוח והכרות, בקומפרסים חמים עם ג'ינג'ר, בקלפי מזל ופתקים שיש בתוכם קודים סינים עתיקים שנועדו לסייע לקיסר בשליטה על הממלכה.

הדימוי שאני אימצתי היה, לתת לכל פעימת לב להגיע לכל אברי הגוף, כך שהפעילות הנוהרות מפי אל האופק יזרימו החלמה לכל הסביבה.

המורה – סיני הראל, ראש המגמה, היה ולא היה, הוא גזר על עצמו לא לקחת חלק פעיל על מנת לתת לנו את מלא האחריות בעיקר להכיר את עצמנו על חוזקנו וחולשותינו. הוא היה ההשראה ואנחנו זרמנו והפעלנו, בכל היומיים הקסומים הללו חשנו שנותרנו מעבר לזמן ולחלל.

חיים יפים – תלמיד שנה ב'.

